Трава прив’ялена і заніміла осінь…
Сьогодні сталось. Що це? Я жива?..
В траві заплутались, розвіялися коси,
В гарячці тіло й голова.

Зім’ята сукня. На обличчі – мука.
Червоні плями в лентах комбіне…
І пада вечір у безодню круком,
І кличе вечір впасти і мене.

На серці якось важко і тривожно.
І ти, ніяковий, не можеш приласкать…
І те, що сталось, повернуть не можна.
І серце холодом стиска…

Ти так молив – сьогодні стань моєю.
І сталось. О закон буття!
Ми у траві забули томик Гейне, —
Його листки од вітру шелестять.

І якось чудно. Хоч усю вже бачив —
Соромлюсь при тобі панчоху підв’язать.
І так іду. І ми чужі неначе,
І в мене мимохіть жемчужиться сльоза.

О, не вернуть! Не стать такою, як учора,
Нічим не змить із уст палючих плям!
А день такий звичайний і бадьорий,
Така спокійна стомлена земля…